

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

CHO BÀN TIN NHANH

Ngày 28 Tháng 10 Năm 2009

Thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam – Phòng tranh Quynh xin trân trọng giới thiệu triển lãm – *Một nửa Bầu Trời* – được giám tuyển bởi Mai Ardia từ những tác phẩm của Sandrine Llouquet, Nguyễn Kim Tố Lan, Nguyễn Phương Linh, và Genevieve Erin O'Brien. Cả bốn nữ nghệ sĩ này đều đang sống và làm việc tại Việt Nam.

Việc các nghệ sĩ này cùng chung giới tính liên quan mật thiết đầu tiên tới việc nhấn mạnh sự thiếu vắng những cuộc triển lãm chính thức dành riêng cho các nữ nghệ sĩ. Thực sự, cả bốn nghệ sĩ đều có nhiều hoạt động đa dạng, nhiều mối quan tâm khác nhau, nhiều phong cách và đa cảm. Được truyền đạt thông qua bức họa, điêu khắc, phim và hoạt hình, các tác phẩm bao quát từ tính cá nhân, thi vị đến biệt lập và tình cảm.

Được bố trí gần cửa ra vào phòng tranh và có thể nhìn thấy từ bên ngoài, *Dị ứng* của Nguyễn Phương Linh được trưng bày như một bộ đồ ngủ nữ tại một hiệu quần áo thời trang. Được làm từ hơn 6 kg đinh bóng bẩy, tác phẩm rạng rỡ một cách khêu gợi qua lớp kính. Phần đầu của những cây đinh lộ ra ngoài làm liên tưởng đến chiếc áo giáp của chiến binh. Đồng thời, phần sắc nhọn phía trong khơi gợi suy nghĩ về sự nhọc nhằn và chịu thương chịu khó của người mặc nó. Cùng với rất nhiều tác phẩm trước đó của chị, *Dị ứng* ca ngợi vẻ đẹp của nữ giới cũng như sức mạnh và sự yếu đuối của nó.

Đặt cạnh chiếc áo giáp nhạy cảm của Nguyễn Phương Linh như thể trang trí thêm cho chốn khuê phòng, những bức họa bằng mực Tàu lên giấy dó mang tên *Sáu mảnh (tranh gợi dục)* của Nguyễn Kim Tố Lan miêu tả một sự kết hợp bất thường trên chất liệu truyền thống này. Chiếc quần lót ren đen mỏng manh, nhún nhúm của chị xuất hiện phảng phất trong không trung. Những vệt sơn nhũ vàng phá bĩnh vắng tung tóe gợi mở sự hủy hoại hay sự xâm phạm của chủ thể. Không rõ liệu những sự tàn phá này do sự can thiệp nam hay nữ. Quyền lực và sự chở che dường như đang hoán đổi vai trò với sự riêng tư và sự thú tội.

Các bức ảnh của Genevieve Erin O'Brien dàn xếp ranh giới mờ hồ giữa không gian chung và không gian riêng, tạo cho quan khách một cảm giác mẫn nhãn. Trở lại Việt Nam trong thời gian gần đây, O'Brien nhận thức chính xác cái nhìn ngỡ ngàng của một người ngoại quốc trước chính quê hương mình. Những bức ảnh phong cảnh địa phương có vẻ như bình thường đối với người Việt bản địa, nhưng lại có ý nghĩa sâu sắc đối với người nghệ sĩ. Lịch sử, ký ức, quyền lực và sự cụ thể hóa được xếp lớp trong những hình ảnh phổ biến này ở Việt Nam. Sự hòa hợp hai nền văn hóa trong O'Brien cũng được thể hiện qua phim *Capsized*, một câu chuyện tưởng tượng về mối quan hệ Mỹ-Việt. Một người phụ nữ Việt Nam trong chiếc áo dài

truyền thống cặp bến bãi biển Trung Hoa trên một chiếc thuyền với một nữ sĩ quan hải quân Mỹ, gợi nhớ về thời chiến tranh và sự hồi hương. Hai phụ nữ, đại diện cho quốc gia đáng kính của họ, chuyển hóa mối quan hệ về mặt địa lý chính trị giữa hai quốc gia vào ngữ cảnh của sự gắn kết con người. Đại dương trở thành một mức giới hạn nơi những khía cạnh về giới tính, tầng lớp, đua tranh, và quốc tịch được khám phá qua sự đối đãi tinh tế của mối quan hệ con người.

Tác phẩm của Sandrine Llouquet ít riêng tư hơn, nhưng cũng đồng thời đa nghĩa hơn. Nơi góc tối của phòng triển lãm được thắp sáng bởi những bóng đèn neon nhỏ, Llouquet đã sắp đặt một loạt những bức tranh phía sau những tấm mica gọi lại những chiếc gương được tìm thấy trong những nhà vệ sinh công cộng. Người nghệ sĩ đã nắm bắt cái cảm giác lạnh lẽo, thanh tẩy những nơi này mang lại – một không khí hầu như siêu thường được gọi lên. Chúng ta nhìn vào những “chiếc gương” này và suy ngẫm về cả không gian trắng toát tẻ nhạt, và chất liệu giấy xanh giống màu xanh trong bệnh viện, cũng như những hình ảnh lạ thường xuất hiện để gắn kết một câu chuyện bị đứt quãng. Llouquet dẫn chúng ta đến với thế giới của những hình ảnh kì lạ và day dứt rồi thềm lặng rút lui, để lại chúng ta nhìn vào tâm trí và trí tưởng tượng của mình để tìm lời kết cho câu chuyện của cô. Sự cô đơn, nguy hiểm và mối đe dọa ngập tràn – chúng ta đang bị lãng quên trong hư không và nhìn vào chính bản thân mình. Những tác phẩm hoạt hình của chị cũng vậy, rất hỗn độn nhưng ở mức độ trực cảm cao hơn – âm thanh được dùng vừa để khiêu khích vừa để xoa dịu. Sinh động hơn và tiết kiệm hơn so với những hình ảnh được trưng bày, chúng nhẹ nhàng nhưng cũng bạo lực và không kém phần châm biếm.

Cuộc triển lãm này đưa ra một cái nhìn về hoạt động của bốn người phụ nữ đại diện phần nào cho các nữ nghệ sĩ đang hoạt động tại Việt Nam. Một cách tò mò, phần lớn phòng tranh nghệ thuật đương đại tại Việt Nam được điều hành bởi phụ nữ, song lại có rất ít triển lãm dành riêng cho các nữ nghệ sĩ. Trong khi đó, một sự thật hiển nhiên là phụ nữ thời đại này thực sự nắm giữ một nửa bầu trời. Triển lãm này là một cố gắng nhỏ nhằm gạt bỏ những định kiến về phụ nữ.

Thời Gian Triển Lãm:	Ngày 7 tháng 11 - Ngày 5 tháng 12 năm 2009
Khai Mạc:	Thứ bảy, ngày 7 tháng 11, từ 18h đến 20h
Giờ Mở Cửa Phòng Tranh:	Thứ ba - Thứ bảy, từ 10h đến 18h Đóng cửa vào các ngày chủ nhật và thứ hai
Liên hệ:	Mai Ardia (Tiếng Anh), Huỳnh Kim Yến (Tiếng Việt) tel/fax: +84 8 3836 8019 info@galeriequynh.com

###